

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 3936/23

לפני :

כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ
כבוד השופט ח' כבוב

העותרים :

1. דניאל ששון
2. שולמית ששון

נ ג ד

המשיבים :

1. עיריית רמת גן
2. משרד הפנים

עתירה למתן צו על-תנאי ;
הודעה מטעם המשיבה 1 מיום 11.7.2023

בשם העותרים :

בעצמם

בשם המשיבה 1 :

עו"ד גיא בן גל, עו"ד אלעד כלב

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז :

1. בעתירה שבפנינו מבקשים העותרים "לפסול את השימוש בחוק הארנונה החדש", שביחס אליו נטען כי הוא "מנוצל לרעת אזרחי המדינה"

2. בתמצית ייאמר, כי העותרים – שהגישו את העתירה בעצמם – מציינים בה כי הם ניצולי שואה שמצויים במצב סיעודי, ומוכרים כבעלי נכות מלאה. מקורה של העתירה, ככל שניתן להבין, נוגע למדידה שבוצע בנכס שכבועלותם (להלן: הנכס) והובילה לקביעה ששטחו גדול יותר מכפי שנקבע לפני עשרים שנה. העתירה הוגשה נגד מחלקת הגבייה של עיריית רמת גן, שבשטחה מצוי הנכס, ומשרד הפנים, הם בהתאמה המשיבים 1-2 שבפנינו.

3. בעיקרו של דבר, העתירה שהוגשה ביום 23.5.2023 מערבת בין טענות הנוגעות למדידת הנכס ולהיקף החיוב שהושת על העותרים על-ידי מחלקת הגבייה, לבין טענות כלליות יותר כנגד החקיקה בתחום הארנונה ובכלל זה ההסדר הנוגע ל"קרן הארנונה" (שאף לא מכונה בעתירה בשמו המדויק, וככל שניתן להבין הדברים מתייחסים לחוק התוכנית הכלכלית (תיקוני חקיקה ליישום המדיניות הכלכלית לשנות התקציב 2023 ו-2024), התשפ"ג-2023 (להלן: החוק החדש)).

4. ביום 11.7.2023, בהתאם להחלטתי ובשים לב לנסיבותיהם האישיות של העותרים, הוגשה התייחסות מטעם עיריית רמת גן. בתמצית, בהודעתה ציינה עיריית רמת גן כי העותרים הגישו מספר השגות ביחס לחיוב הארנונה שקיבלו וכי אלו נדחו על-ידי מנהל הארנונה ביום 16.5.2023. בהמשך לכך, ביום 30.5.2023, מאוחר להגשת העתירה, הגישו העותרים ערר על ההחלטה לוועדת הערר לענייני ארנונה שליד עיריית רמת גן. ערר זה עודנו תלוי ועומד בפני הוועדה.

5. דין העתירה להידחות על הסף. ככל שהעתירה מכוונת להעלאת טענות ספציפיות הנוגעות להיקף השטח שבגיננו חויבו העותרים – הרי שעליהם למצות את הליכי ההשגה הקבועים בדין ביחס לחיובי ארנונה (ראו והשוו: בג"ץ 7152/14 משולמי נ' רשם האגודות השיתופיות (12.2.2015); בג"ץ 683/23 שטרואס נ' המרכז לגביית קנסות, פסקה 8 (16.3.2023)). כאמור לעיל, בשלב זה עניינם של העותרים מצוי בפני ועדת הערר ומטבע הדברים טענות הצדדים כולם שמורות. לעומת זאת, ככל שהעתירה מבקשת לתקוף את החוק החדש, הרי שלא הוגשה כדבעי – הן בשל האופי הכוללני שבו נוסחה, מבלי להציג טענות משפטיות קונקרטיות, והן בשל כך שלא כוונה כלפי הכנסת עצמה (ראו והשוו: בג"ץ 684/17 אלגס נ' שר האוצר (23.1.2017); בג"ץ 5716/20 מור-מוסלי נ' ראש ממשלת ישראל, פסקה 6 (26.8.2020)).

6. טרם סיום נדגיש כי ניתן להתרשם כי העותרים חווים תחושת עוול בכל הנוגע לחיובי הארנונה שלהם וזאת בשים לב לנסיבות חייהם האישיות. יחד עם זאת, ומבלי להמעיט בתחושות אלו, עליהם למצות את ההליכים המתאימים כדי שטענותיהם יוכלו להתברר. כפי שצוין לעיל, נוכח נסיבותיהם התבקשה התייחסות עיריית רמת גן, אף לפני משורת הדין בהתחשב בכך שהגשת העתירה אינה ההליך המתאים במקרה זה. אולם, לאחר שעיינתי בתגובה זו, נחה דעתי שאין מקום להתערבות נוספת בעניין. מבלי לגרוע מכך, אציין – למעלה מן הצורך – כי ככל שגורמי עיריית רמת גן יוכלו להסביר לעותרים את העמדה בעניינם, כן ייטב.

7. סוף דבר: העתירה נדחת. במכלול הנסיבות, אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ג בתמוז התשפ"ג (12.7.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט